

[Hanne Reintoft.]

har haft — at den voldsomme tilgang af abortsøgende kvinder skyldes vores nye lov. Det er selvfølgelig vores opfattelse ligesom socialdemokratiet, at kvinden både er i stand til og har ret til at bestemme over sig selv. Hvis vi har flere abortsøgende kvinder, så er det nok, fordi de i dag er fri for at gå den tunge vej til kvaksalver, de måtte gå før. Vi har aborterne på en mere anstændig og forsvarlig måde, end vi havde, før vi fik gennemført loven om fri abort.

Samtidig vil jeg gerne sige, at jeg deler bekymringerne for det pres, det lægger på vores i forvejen overbelastede og meget dårligt prioriterede sygehusvæsen. Når nu fru Helle Degn siger, at sygehusvæsenet ikke er brudt sammen, så må vi jo nok sige, at det lægger op til en diskussion om, hvad sammenbrud er. Når syge kvinder med alvorlige gener må vente månedsviis f. eks. i Københavns amt og i Københavns kommune med at blive behandlet, og når folk må ligge på gangene for at blive behandlet, så kan man vel nok tale om et sammenbrud. Det har bare ikke noget med abortloven at gøre. Det har noget at gøre med, at folketinget ikke, da det gennemførte abortloven, sørgede for at prioritere hospitalsvæsenet, så det kunne tage presset.

Det er for kommunister indlysende klart, at kvinden må have ret til at bestemme over sin egen krop, og vi ønsker ikke den uværdige debat om det fornyet.

Debatten om barnefaderen er sådan lidt smart og lidt mondan. Den har intet med virkeligheden at gøre. Jeg ved fra mine egne år i mødrehjælpens abortrådgivning, at når folk har det godt sammen, så overlader en fornuftig mand næsten altid til sin pige at bestemme det. Har de det dårligt sammen, og barnefaderen vil noget andet end kvinden, hvad så? Skulle vi så begynde at lægge hans pres på hende gennem professionelle rådgivere? Det er der vist ingen af os der vil. Debatten er måske nok spændende, idet den peger på nogle kønsdiskriminationsproblemer, men den har ikke noget med hverdagen at gøre.

Det er vores opfattelse, at ingen må søge abort som udvej for en ulykkeig social situation. Fattigdom og lavtløn og manglende uddannelse og boligproblemer skal ikke være udgangspunkt for kvindens ønske om

at gennemføre et svangerskab eller ej; det må være hendes vurdering af, om hun fysisk og psykisk ønsker på pågældende tidspunkt at blive mor.

Vi har mange gange peget på, at retten til at gennemføre et svangerskab, retten til at blive mor, i og for sig er en vigtigere debat end diskussionen om abort.

Jeg hører ikke til dem, der mener, at abortindgreb er ingenting, noget, der kan affærdiges med en håndbevægelse, men jeg mener, vi må erkende, at det for mange kvinder, ikke mindst med den rådende moral, vil være en alvorlig ting, der tit præger hendes liv.

Da jeg første gang var med til at udarbejde et forslag om fri abort, delte jeg derfor fru Inge Kroghs syn, at en vis vejledning var et naturligt og rimeligt udgangspunkt for en afgørelse, og det gør jeg faktisk stadig. Men mødrehjælpen har jo ganske klart erklæret og påvist, at en tvungen rådgivning ingen effekt har, og det har den selvfølgelig ikke, hvis vi ikke rigtig har noget at rådgive om. Jeg tror ikke, man skal trøste sig med, at den praktiserende læge klarer det. En praktiserende læge med over 3.000 patienter har ikke tid til at gennemføre en effektiv rådgivning, og en sludder for en sladder kan man jo lige så godt få hos venner og bekendte.

Jeg tror nok, at hvis samfundet virkelig skulle lave en rådgivning for kvinder, der søgte abort, skulle det betyde, at man kunne sige: du får en bolig, du får en løn, du kan leve af, du kan gennemføre din uddannelse, du kan få dine børn passet til en daginstitutionspris, som du kan betale, og du får en barselhvile, så du kan rette dig igen.

Havde vi de tilbud — og det har mere at gøre med at støtte de svage end bare at snakke om det ufødte barn, som fru Inger Stilling Pedersen gjorde — og fremsatte vi lovforslag om det, ville jeg være med til rådgivning, for så var der hold i det. Men bare at snakke frem og tilbage om det og tilbyde en brugt barnevogn til 300 kr., det er ikke noget reelt hjælpetilbud, og derfor kan vi lige så godt lade kvinden tage stilling selv.

Jeg vil håbe, at man i udvalget vil diskutere, om ikke man snarere skulle se på, hvilke tilbud vi har, hvilke hjælpemuligheder vi har. Jeg vil også håbe, man endnu en gang vil overveje nedlæggelsen af mødre-